

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Heleny Mörtlové a přísedících Marie Malé a Ing. Mgr. Petry Nedvědové v hlavním líčení konaném dne 20. září 2023 v Táboře

takto:

Obžalovaný

_____ narozený _____ 1954 _____

je vinen, že

v přesně nezjištěné době koncem roku 2022 v [REDACTED] na zahradě rodinného domu čp. [REDACTED] v rozporu s ustanovením § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, umístil dvě ocelové čelistové pasti, když do jedné z nich se nejpozději dne 30. 1. 2023 chytil jedinec kočky evropské – kocour ve vlastnictví [REDACTED] narozeného [REDACTED] který v důsledku toho utrpěl cirkulární poranění měkkých tkání, přerušení cév a nervů pravé pánevní končetiny spolu s porušením kostního podkladu, v důsledku čehož mu musela být uvedená končetina amputována, trauma bylo pro kocoura velmi bolestivé,

tedy

týral zvíře zvláště surovým a trýznivým způsobem a způsobil takovým činem týranému zvířeti trvalé následky,

čímž spáchal

zločin týrání zvířat podle § 302 odst. 1, 3 písm. b), c) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 302 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **24 (dvacet čtyři) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **24 (dvacet čtyři) měsíců**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest propadnutí věci** – zajištěné ocelové čelist'ové pasti, do které se kocour chytil.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku se **zabírá** druhá ocelová čelist'ová past následně zajištěná na pozemku obžalovaného.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený [REDAKCE] odkazuje s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. V hlavním líčení soud vyslechl obžalovaného [REDAKCE] poškozeného [REDAKCE] (majitele zraněného kocoura) a se souhlasem procesních stran podle § 211 odst. 6 trestního řádu přečetl úřední záznamy o vysvětleních [REDAKCE]. Provedeny byly též důkazy listinného charakteru, z nichž ty nejdůležitější a zjištění z nich učiněná jsou níže citovány. Po zhodnocení všech provedených důkazů dospěl soud k závěru o vině obžalovaného shora uvedeným jednáním, a to z následujících důvodů:
2. Obžalovaný jednak ve své výpovědi a jednak ve svém obsáhlém písemném vyjádření zaslaném jeho obhájkyňi odmítl svou vinu. Nepopřel sice, že předmětné čelist'ové pasti na svém oploceném pozemku nastražil, ale učinil tak proto, že chtěl do pastí chytit kunu, která dlouhodobě poškozovala jeho majetek, naposledy mu poškodila kabely ve vozidle a protihlukovou stěnu. Do té doby již učinil všechna možná opatření, aby kunu ze svého objektu vyhnal, ale nic z toho nezabralo. Vzpomněl si na pasti, které zůstaly po předchozím majiteli viset na půdě a tyto nainstaloval na svém pozemku, připevnil je k okům, která byla pevně ukotvena, a umístil do nich suchou švestku, která by mohla kunu nalákat, jak zjistil na internetu. Domníval se, že kuna by případně po uchycení do pastí rychle zemřela a nijak by netrpěla. Sousedova kocoura nikdy předtím na svém pozemku neviděl, kočky k nim nechodily, asi proto, že pozemek měli zabezpečený různými opatřeními proti kunám. Kocoura začal vidat až poté, co utrpěl předmětné zranění, ale domnívá se, že ho až tak neomezuje, na chybějící končetinu si zvykl a běžně leze i přes plot. Poškozenému se omluvil a uhradil mu náklady spojené s veterinární péčí za zraněného kocoura. Vyjádřil se rovněž i ke sporům, které má již delší dobu právě s poškozeným, který je jeho sousedem. Mrzí ho, že kocour byl zraněn, zvířata má rád. Ve svém písemném vyjádření rozporuje, že nebyla naplněna subjektivní stránka žalovaného zločinu, že nebyla naplněna ani kvalifikovaná skutková podstata a konečně nesouhlasí ani s tím, že je naplněna zásada subsidiarity trestní represe, když jeho činem nedošlo k tak společensky škodlivému jednání, které bylo úmyslem zákonodárce u trestného činu podle § 302 trestního zákoníku. Dále dodal, že v tomto případě je důležité i tom, že došlo k omylu v předmětu úroku, protože k odchycení kočky došlo nešťastnou náhodou, čehož obžalovaný ostatně i ihned velice litoval. Poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR č.j. 7 Tdo 55/2023-142 ze dne 8. 3. 2023 a v něm uvedené závěry, na něž plně odkazuje a některé z nich i cituje ve svém písemném vyjádření.
3. Poškozený [REDAKCE] se vyjádřil zejména k tomu, kdy a jak zjistil, že je jeho kocour zaklíněný na sousedově pozemku v čelist'ové pasti. Upozornila jej předtím dcera, že slyšela odněkud mňoukání. Kocour se jím tehdy zaběhl a byl pryč asi týden, i když ho hledali, nenašli ho. Kocoura objevil na

pozemku obžalovaného, takže přelezl plot, a i s pastí posléze kocoura odnesl a kontaktoval s manželkou pana [REDAKCE] tedy myslivce, jestli by nepomohl kocoura z pasti dostat. Na veterině zjistili, že packu bude třeba kocourovi amputovat, neboť již byla celá modrá. Říkali tam, že čelist'ová past je dávno zakázaná a že to má poškozený oznámit na policii. Kocoura mu pak po zákroku paní doktorka přivezla odpoledne domů. Obžalovaný mu uhradil náklady na ošetření kocoura. Kocour se jim zabíhal vcelku běžně i v jiných případech. Podle jeho názoru v pasti mohl být chycený zhruba od předešlého večera, protože kdyby mňoukal delší dobu, určitě by ho slyšeli. Ztráta jedné končetiny kocoura omezuje tak, že při běhu je nahrbený, podle veterinářky ho z toho možná mohou i bolet záda. Svědek se vyjádřil i k tomu, jaké spory s obžalovaným dříve měli a jak je řešili, vše si ale vždy vyříkali.

4. Ve věci byla vytěžena též manželka obviněného [REDAKCE] která uvedla, že je špatně pohyblivá, na předmětnou zahradu vůbec nechodí a o pastech nic neví. [REDAKCE] potvrdil, že jej kvůli kocourovi zaklíněnému v pasti kontaktovala sousedka paní [REDAKCE] s čímž jim následně pomohl, neboť jako myslivci je mu mechanismus této pasti znám.
5. Místo činu bylo ohledáno, o tomto pořízení protokol s náčrtem a fotodokumentací, vše je součástí spisového materiálu, je zřejmé, že pozemek obžalovaného je oplocený a je i zřejmé, kde byly pasti umístěny.
6. Z úředního záznamu Policie ČR, Obvodní oddělení [REDAKCE] je zřejmé, že 31. 1. 2023 se na oddělení osobně dostavil poškozený [REDAKCE] který uvedl, že si na pozemku obžalovaného všiml další pasti, která vylezla ze sněhu, na místo se proto dostavila hlídka, která provedla z pozemku poškozeného [REDAKCE] fotodokumentaci této další pasti a provedla i fotografii ošetřeného kocoura a místa, kde byla první zjištěná past. Poškozený pak poskytl fotografie kocoura zachyceného v pasti. Vše je součástí spisového a důkazního materiálu.
7. Dalším podstatným důkazem je odborné vyjádření Státní veterinární správy, ze kterého vyplývá, že za týrání se dle zákona považuje použití předmětů nebo bolest vyvolávajících pomůcek tak, že působí zjevné poranění nebo následné dlouhodobé klinicky prokazatelné negativní změny v činnosti nervové soustavy nebo jiných orgánových systémů zvířat. Trauma bylo v tomto posuzovaném případě pro kocoura velmi bolestivé, neboť zejména v kůži se nachází velké množství nervových zakončení, navíc na poraněné místo působil tlak čelistí pasti. Nejen samotná bolest, ale i pocit, že se bolesti nelze zbavit a že se zvíře nemůže vyprostit, působí na zvíře jako stresor negativní povahy a zvíře zažívá psychické utrpení. Při reflexní snaze o vyproštění může docházet ke zhoršení stávajícího poranění, popř. až k vyčerpání organismu. Kocour byl při vědomí a svůj stav plně vnímal. Zranění bylo velmi bolestivé, kocour byl vystaven podnětu, který lze považovat za týrání trýznivým způsobem, navíc bude kocour hendikepován do konce života. Již samotné použití čelist'ové pasti je považováno za přestupek na úseku ochrany zvířat proti týrání a čelist'ové pasti nesmí být použity k odchytu volně žijících zvířat. Zvíře uvízlé v čelist'ové sklapovací pasti po několika dnech pojde žízni, hladem a vyčerpáním. Při snaze o vyproštění si může způsobit další zranění, která mu působí bolest a utrpení. Takové usmrcení je považováno za zvlášť trýznivé utýrání. Líčení sklapovacích čelist'ových pastí je nebezpečné nejen pro volně žijící a domácí zvířata, ale i pro lidi, zejména děti.
8. S ohledem na závěry tohoto odborného vyjádření soud nepovažoval za nutné opatřovat ve věci znalecký posudek z oboru veterinární medicíny, odvětví malá zvířata tak, jak to navrhovala obhajoba, proto byl tento důkazní návrh zamítnut.
9. Součástí spisu je omluvný dopis, který obžalovaný zaslal poškozenému, a vyjádření, které prostřednictvím svého zmocněnce poškozený k tomuto zaslal obžalovanému. Z tzv. osobních výkazů obžalovaného vyplývá, že je osobou zcela bezúhonnou.
10. O tom, jak se skutek stal, tedy s ohledem na shora uvedené skutečnosti po zhodnocení všech citovaných důkazů, není pochyb. Obžalovaný ostatně ani skutkový stav ve věci nijak nerozporuje,

byť v rámci své obhajoby polemizuje s tím, zda se tím vůbec dopustil žalovaného zločinu, či zda je jeho jednáním vůbec naplněna subjektivní stránka, přičemž také zdůrazňuje, že past nelčil na kocoura, ale na kunu.

11. Zločinu týrání zvířat podle § 302 odst. 1, 3 písm. b), c) trestního zákoníku se dopustí ten, kdo týrá zvíře surovým nebo trýznivým způsobem a způsobí-li takovým činem týranému zvířeti trvalé následky na zdraví nebo smrt a spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 zvláště surovým nebo trýznivým způsobem. Podle § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, je zakázáno odchyťovat nebo usmrcovat volně žijící zvíře mimo jiné pomocí čelistových pastí.
12. K tomu, zda je dáno zavinění obžalovaného ve vztahu k jednání, jež je mu kladeno za vinu, je namístě uvést následující: tvrzená neznalost či nevědomost obžalovaného o tom, že čelistové pasti nelze ve smyslu shora citovaného zákona užívat dovoleně k odchytu či usmrcení volně žijících zvířat, jej nemůže vyvinut z trestní odpovědnosti za toto protiprávní jednání. Ostatně porušení předmětného ustanovení není ani znakem skutkové podstaty žalovaného zločinu, protože znak „týrání zvířat“ nemusí být nutně dovozován jen z užití zakázaných způsobů lovu či odchytu zvířat. Podstatné je, že stav, ve kterém se ocitl sousedův kocour, chycený do jedné z nastražených čelistových pastí, má fakticky povahu týrání zvířete. Obžalovaný, ač pasti dle svých slov, líčil ve skutečnosti na kunu či kuny, musel být minimálně srozuměn s tím, že do pasti se může chytit i případně jiné zvíře, než obžalovaný plánoval, tedy jiné zvíře než kuna. I kdyby se do předmětné pasti ovšem chytila kuna, čehož chtěl obžalovaný dosáhnout, i tak by bylo jeho jednání trestněprávně postižitelné obdobně jako tomu je v případě, došlo-li k tzv. omylu v předmětu útoku, konkrétně takového omylu, že se do pasti chytil sousedův kocour. Ač jde evidentně o oplocený pozemek (zahradu) s kvalitním plotem, zvláště pro kočky domácí ani plot žádnou překážkou samozřejmě není, obzvláště pak na vesnici, kde je vcelku běžné, že kočky běžně navštěvují i pozemky či objekty jiných lidí, než svých majitelů a běžně se přitom pohybují přes ploty či jiné překážky k sousedům. Ač obžalovaný tvrdí, že nikdy do té doby, než se sousedův kocour do pasti chytil, jej v okolí svého objektu ani na svém pozemku neviděl, neznamená to samozřejmě, že kocour do těchto prostor nemohl chodit zcela běžně právě v době nepřítomnosti obžalovaného. V tomto případě plně postačuje úmyslné zavinění ve formě nepřímého úmyslu, tedy postačí srozumění obžalovaného s možnými vzniklými nepříznivými následky na zdraví zvířete, jež plánoval do pasti lapit či jiného zvířete, které snadno mohlo v předmětné pasti také uvíznout jako se to stalo evidentně nešťastnou náhodou právě v tomto posuzovaném případě. Obžalovaný také musel počítat s tím, že pokud nezajistí kontrolu pastí v krátkých intervalech, ať již osobně nebo pomocí jiných osob či pomocí technických prostředků, může dojít k tomu, že zvíře bude v pasti chyceno dlouhou dobu několika hodin, což může být pro něj spojeno se značným utrpením.
13. Pokud jde o naplnění znaku „surovým není trýznivým způsobem“, s ohledem na závěry odborného vyjádření shora již citovaného soud dovozuje, že se o takový způsob v předmětné věci jedná. Jde totiž o konkrétní mechanismus čelistových pastí, do níž byl kocour zachycen, a tak byl vystaven takovým účinkům pasti, které povahu týrání mají, navíc byl při vědomí, o čemž svědčí, že mňoukal, než ho majitel zaklíněného v pasti našel. Že šlo o trýznivý a surový způsob týrání musí být navíc zřejmé i pouhému laikovi při pohledu na zajištěné pasti s ohledem na jejich tíhu a velikost v porovnání s končetinou kocoura.
14. Ztráta jedné z končetin je evidentně takovým trvalým (tedy nezvratným) následkem na zdraví kocoura, že jej lze nepochybně podřadit pod ustanovení § 302 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. I v případě, že by šlo o ublížení na zdraví člověku, ztráta jedné z končetin by nepochybně takovým trvalým následkem byla, byť samozřejmě jak člověk, tak kočka jsou schopni s takovýmto trvalým následkem i nadále žít (člověk například za pomoci protézy; zvíře tím, že se tomuto přizpůsobí při svém pohybu, jak se ostatně i v případě tohoto zraněného kocoura následně i stalo).
15. U tzv. kvalifikované skutkové podstaty, tedy v případě užití ustanovení § 302 odst. 3 písm. b) i c) trestního zákoníku, postačí zavinění z nedbalosti ve smyslu ustanovení § 16 trestního zákoníku,

neboť trestní zákoník nevyžaduje v tomto případě zavinění úmyslné. I tak lze nepřímý úmysl ve vztahu ke způsobení amputace končetiny a ve vztahu k surovému a trýznivému způsobu týrání dovodit.

16. Dále je nutno uvést, že omyl v předmětu úroku zde nemá význam, neboť pravá skutečnost zde byla nahrazena v pachatelově představě skutečností stejně významnou. Z formálního hlediska lze tedy konstatovat, že následek (účinek) nastal na objektu, který si pachatel představoval, ale pouze se mýlil v jeho identitě, v každém případě past byla nastražena na zvíře (kunu), takže i v případě, že by do pasti byla lapena kuna, i tak by šlo o totožný trestný čin.
17. Na základě opatřených důkazů je tak možno uzavřít, že se obžalovaný skutku popsaného shora dopustil. Tím, že v úmyslu usmrtit kunu umístil na svůj pozemek ocelové pasti, jejichž užití je s ohledem na trýznivý následek, který způsobují, zakázáno zákonem, a do pasti se chytila kočka, s čímž musel tedy být obžalovaný minimálně srozuměn, která utrpěla zranění, v důsledku kterého je do konce života hendikepovaná a které jí způsobilo velkou bolest a trýzeň, což obžalovaný měl a mohl předpokládat, naplnil obžalovaný všechny znaky skutkové podstaty zločinu týrání zvířat podle § 302 odst. 1, 3 písm. b), c) trestního zákoníku. Podepsaný soud se tedy domnívá, že jednání obžalovaného je trestně právně postižitelné, neboť vykazuje takovou společenskou škodlivost, že nemůže být postiženo jako pouhý přestupek. Proto bylo rozhodnuto odsuzujícím rozsudkem.
18. Dále tedy soud uvažoval, jak má být obžalovaný za toto protiprávní jednání potrestán. Soud přitom postupoval podle zásad uvedených v § 38 a § 39 trestního zákoníku a posuzoval existenci polehčujících a přitěžujících okolností tak, jak jsou tyto definovány v ustanoveních § 41 a § 42 trestního zákoníku. Za zločin týrání zvířat podle § 302 odst. 1, 3 trestního zákoníku dovoluje trestní zákoník uložit trest odnětí svobody od dvou do osmi let. Jde o poměrně přísný postih, jak se o tom v rámci své obhajoby zmiňuje obžalovaný a poukazuje na to, že úmyslem zákonodárce bylo zřejmě přísněji trestat týrání zvířat jiného charakteru (například v souvislosti s tzv. množírny). Soud se ovšem i tak musel pohybovat při zvažování vhodného a přiměřeného trestu pro obžalovaného v rámci shora uvedené trestní sazby, i kdyby opravdu úmyslem zákonodárce bylo trestat delikty jiného charakteru, jak tvrdí obžalovaný. Soud jednání obžalovaného podřadil pod ustanovení § 302 odst. 1, 3 písm. b), c) trestního zákoníku a v rámci zákonné trestní sazby považoval za plně postačující uložení trestu odnětí svobody podmíněně odloženého, tedy trestu výchovné povahy. Obžalovanému totiž polehčuje, že byl až dosud osobou bezúhonnou, trestné činnosti lituje a učinil již kroky k náhradě škody v podobě úhrady peněžní částky za vynaložené náklady na léčení kocoura, poškozenému se rovněž omluvil. Výměra trestu byla tedy stanovena na samé spodní hranici a délka zkušební doby (24 měsíců) pro nápravu doposud jinak bezúhonného obžalovaného plně postačuje. Ostatně, zkušební doba nemohla ani být dle zákonného požadavku stanovena v kratší výměře, než je délka uloženého trestu odnětí svobody (§ 82 odst. 1 trestního zákoníku).
19. Dále byl obžalovanému podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku uložen trest propadnutí věci, a to ohledně zajištěné ocelové čelistové pasti, do níž se kocour chytil, neboť jde o tzv. nástroj trestné činnosti. Druhá na místě zajištěná past byla postupem podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku zabrána, aby nemohla případně nadále sloužit ke spáchání obdobného zločinu.
20. V adhezním řízení uplatnil poškozený [REDAKCE] nárok na náhradu škody ve výši 5 475 Kč (náklady léčení zraněného kocoura). Současně však zmocněnec poškozeného a také sám poškozený v souladu s vyjádřením obžalovaného potvrdili, že obžalovaný již tuto finanční částku poškozenému zaplatil. Proto nárok nemohl být poškozenému podle § 228 odst. 1 trestního řádu přiznán, ale poškozený musel být podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkázán s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce. Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného. Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 20. září 2023

Mgr. Helena Mörtlová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Skopcová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25.10.2023 a vykonatelnosti dne 25.10.2023.
Připojení doložky provedla Stanislava Basíková dne 13.02.2024.